

Odpověď Waltra Veitha na článek Reindera Bruinsmy: Konspirace – tak důvěryhodné, jak vzácně založené na faktech [Conspiracies – so often believed, so rarely based in fact], který byl uveřejněn v *Adventist Review*

Reinder Bruinsma nedávno publikoval v *Adventist Review* článek, ve kterém zmiňuje jakéhosi adventistického řečníka, jenž navštívil jeho rodné Holandsko, a kritizuje ho v něm, pro jeho důrazy ohledně „konspiračních teorií“: V článku stojí mimo jiné:

„Není to tak dávno, kdy má země měla tu smůlu, že ji navštívil, světem cestující adventistický kazatel domáhající se pozvání na všechny kontinenty, aby hlásal o událostech, které povedou k „událostem konce“. To jak přistupuje k tématu, připomíná dobře se prodávajícího autora Dan Browna. Jeho recept na to je následující: vyber si několik nezvratných faktů, přidej k tomu velké množství neznámých faktů, vybraných k tomu z pochybných zdrojů, které si nelze ověřit, v nejlepším případě jsou tato fakta jenom částečně pravdivá. To všechno smíchej dohromady, až vznikne silný odvar senzace slibné příchutě. Navíc se atraktivita výsledného produktu, ještě znemohonásobí, když řečník ujistí své posluchače, o tom, že oficiální církev, díky svým pro-ekumenickým tendencím, zanedbává hlásání těchto vzácných pravd. A není se prý čemu divit, protože je infiltrována, právě těmi temnými silami, které by měla demaskovat!

Tento recept je stejně tak účinný, jak i nebezpečný. Rezultuje z něj strach. Štěpí a polarizuje církve. Podporuje podezřívavost a nedůvěru vůči představitelům církve. Přizívuje předpojaté myšlení mnohých okolo nás, jakoby adventismus byl jakousi polo-křesťanskou sektou. Avšak nejhorší na tom je to, že svými nezodpovědnými pomluvami, spekulacemi a nezdravým „senzacionalismem“, zatemňuje dobrou zprávu poselství evangelia. Bylo by příhodné si přečíst důrazné varování v přednáškách Modlitebního týdne z roku 2008, namířené proti tomuto typu činnosti, zdůrazňujícím znamení Kristova druhého příchodu, jako znamením naděje! Poselství adventní naděje nemá být spojováno s teoriemi týkajícími se tajných společností a zvláště za vším stojících, všudypřítomných svobodných zednářů. Největším znamením doby konce není rozšiřování ideologie New Age nebo tak patrného rozmachu určitých forem nového světového řádu, leč mocné hlásání poselství brzkého druhého příchodu, každému národu a skupině lidu, v každém jazyku, po celé zemi.“ⁱ*

Následně potom jak tento článek vyšel v *Review*, mi začalo chodit ohromné množství dopisu znepokojených čtenářů, kteří byli přesvědčeni, že Bruinsma se v něm zcela zjevně OBRACEL na mně, což vyvolalo záplavu „konspiračních teorií“, týkajících se církve. Pravdou je, že jsem nedávno opravdu navštívil Holandsko, kde jsem byl pozván jako řečník, přece však, aby nedošlo k fatální dezinformaci, Bruinsma nemůže líčit moji osobu (anebo ano?), a to z následujících důvodů:

1. Nikdy a nikde se nenabízím a nedožaduji se o pozvání. Takže to nemohu být já, o kom Bruinsma hovoří, jelikož, jak on tvrdí, onen řečník se „dožaduje“, aby byl někde pozván.
2. Nezabývám se senzácemi, ale fakty a historií, která jsou pevně zakotvená v literatuře a v současných informačních prostředcích, a jsou potvrzená Bibli a Duchem prorockým.
3. Prameny ze kterých vycházím, nejsou „obskurní“ („pochybné, mlhavé“), ale velmi prominentní a každý si je může ověřit.
4. Ve svých přednáškách jsem objasnil, že ekumenické hnutí nepochází od Boha a důsledně varuji od zapojení se do něho. Nikdy jsem nehovořil, o zapojení Církve ASD v tomto hnutí. Navíc, nikdy jsem v žádné své veřejné přednášce nebo na veřejném fóru nevyslovil jediné obvinění proti jakémukoli církevnímu aktivistovi a důsledně varuji před takovým jednáním. Rovněž jsem nikdy nevyzýval k honu na jezuity nebo členy tajných společenství mezi

vedoucími či představiteli naší církve. Jeho sdělení, „...když řečník ujistí své posluchače, že oficiální církev, díky svým pro-ekumenickým tendencím, zanedbává hlásání těchto vzácných pravd. A není se čemu divit, protože církev je infiltrována, právě těmi temnými silami, které by měla demaskovat!“, se tudíž nemůže vztahovat na mne, protože já jsem nikdy v žádné své přednáškové sérii nevyslovil taková obvinění. A kromě toho, zcela určitě zanedbávám vzácné spasitelné pravdy, ale na principu zdůraznění kontrastu pravdy a bludu přesvědčuji posluchače, aby se raději rozhodli následovat pravdu, a odmítli blud.

5. Během své poslední návštěvy v Holandsku jsem přednášel o nezbytnosti znovu oživení reformace (série, Rekindling the Reformation, pozn. překladatele). Nehovořil jsem nic na téma tajných společností, Svobodných zednářů či hnutí New Age. Takže pokud se nepomýlí on, jeho výpověď se v žádném případě nemůže týkat mne.

V některých odezvách, které jsem dostal, pisatelé vyjadřovali opravdovou starost o stav církve. Bylo vidět jasné dělení na ty, kteří si přejí setrvávat na tradičních hodnotách adventismu, a na ty, kdo si přejí zavést nové evangelium sociální odpovědnosti a uvolnění mezináboženského napětí spíše, než hlásání trojandělského poselství. Některé reakce a obdržené odpovědi, byly neobyčejně kritické vůči samotnému autorovi článku, zveřejněném v Review, a to až do té míry, že naznačují infiltraci církve.

Smutnou skutečností je to, že Bruinsma je znám pro své anti-traditionalistické postoje a publikoval několik článku, mimořádně znepokojujících věrné zastánce adventních pilířů. Někteří předložili dokumenty, které svědčí v jeho neprospěch, a obviňují ho z propojení navenek. Já bych ale chtěl varovat před takovými unáhlenými závěry, které by mohly rozpoutat v naší církvi „hon na čarodějnice“. Naším posláním není někomu přiřít znamení církevního jezuity nebo infiltrátora. Naším úkolem je hlásat trojandělské poselství, a nic kromě toho nemá zaměstnávat naši mysl. Někdy je však nezbytně nutné předložit věc na veřejné fórum, tak jak v tomto případě. Přesto bychom se neměli cítit příjemně v polemikách, které probíhají v církvi.

Tato církev náleží Kristu, který čte a rozumí srdci člověka. Nám to není dáno. Ježíš je tím, kdo „vyplivne“ ze svých úst ty, kteří nejsou Jeho. To není naším úkolem. Církev Adventistů sedmého dne je „zřítelnicí Jeho oka“, a nemáme ji srovnávat s Babylonem; bez ohledu na to, jak mnoho je v ní odpadlých nebo svedených členů. Nejsme schopni posoudit srdce, jak bychom mohli rozhodnout o tom, kdo je Áronem a kdo Kaifášem? Můžeme kárat skutky, ale nesmíme zavrhnout člověka. Nechejme to Pánu Bohu.

Častokrát ti, kteří mají fobie ohledně „zvláštní“ povahy adventismu, se v adventismu narodili a vyrostli v něm. Cítí se úplně odizolováni v této arše bezpečí. V této souvislosti existuje něco, co nazývám „požehnaným prokletím“, narodit se adventistou. Jaká je to výsada narodit se v církvi adventistů, vyrůstat na adventistických zásadách a naukách. Mít adventistické příbuzné a přátele, kteří o nás pečují a podporují nás, a od raného dětství mít tu čest, zažívat dobrodiní adventistického životního stylu. Avšak stejně dobře se to může stát i neštěstím. Narodili jste do „toho“, a nic vás to nestojí. Žádné bolestné rozervání rodinných vztahů, žádné zamítnutí dřívějšími přáteli, žádné vyloučení z náboženského společenství, ve kterém jste vyrůstali. Žádná drastická změna myšlení a životního stylu. Byli jste těchto bolestných prožitků ušetřeni. Cena je vysoká, stojí všechno, co máte. Je to vzácnost najít dnes Krista a jeho Pravdu. Dokonce i adventisté od narození musí sami pro sebe tuto perlu najít. Ona se nedědí. Dědíme jenom prostředí, kterému na nás záleží.

A co víc, chce se vám to „křičet ze střech“ varujíc ty, kdo jsou plní Babylona, „vyjděte ven z temnoty“. Jsme povoláni představit veliký rozdíl mezi Babylone a Pravdou, která má zazářit tak, aby jí lidé byli přitahováni. Babylon musí být demaskován, a bludná učení vína Babylonu objasněná tak zřetelně, že lidé budou vyrváni z jeho omamné moci. V tomto úsilí bychom si však, neměli zaměnit lidi se systémem. V každé církvi a každém náboženství se nacházejí úžasné Boží děti a Pán Bůh si je povolává, aby vyšli. A ti, kteří uslyší Jeho hlas, vyjdou.

Mnoho rodilých adventistů se cítí nepříjemně, když se zdůrazňují doktrinální otázky, jež zřetelně oddělují Babylon od Pravdy. Proč nekážeme jenom Krista? Namítají! Proč nepřitahujeme lidi ke Kristu svým příkladem? Jenže! Nekážou snad Krista všechny křesťanské církve? Proč bych měl měnit svoje vyznání, když někdo hlásá Krista? Pakliže ústřední postava, kterou máme následovat je kritériem, potom můžeme následovat jakéhokoliv dobrodince, a nebude v tom, žádný rozdíl, stanete-li se katolíkem (víra, v níž jsem se já narodil) nebo taky ne. Já jsem se stal Adventistou sedmého dne na základě Učení. Jistě, doktríny mne nespasí, to učinil Ježíš. Jenomže bez učení, bych se nedozvěděl, kterého Ježíše mám následovat, protože tam venku, je mnoho „falešných Kristů“. Drazí adventisté od narození, „věnujte pozornost učení“ a nestyďte se za to, kým jste. Neciňte se nepříjemně, když se káže Učení – není to pro vás, vy už je znáte – je to pro lidi. Lidé je potřebují ne vy, protože vy už je znáte. Učení je nástroj, kterým jsou lidé vytahováni ze světa a přiváděni do Ježíšova nádherného světla.

A co politováníhodní ateisté na světě (jakým jsem byl kdysi i já), kteří otevřeně odmítají Boha, opovrhují Ježíšem Kristem a křesťany jako slabošskými fňukaly hledajícími berličky. Ateisté nám tvrdí, že Bible je knihou mýtů, a pohádek, napsanou zaostalými primitivy doby kamenné. Co jim odpovíte? Budete jim hlásat lásku Kristovu, když jim oni opovrhují? Ne! Ukážete jim proroctví – pevná a důvěryhodná proroctví z knihy Daniele a Zjevení, která strhnou závoj jejich sebejistoty halící jejich nitro. Přiveďte je nakonec k úžasu, aby začali přemýšlet, že Bůh existuje, a tehdy jim kaďte Ježíše. Milý adventisto od narození, nestyď se za proroctví, která tě odlišují od světa. Proroctví, jsou jediným prostředkem, jehož máme, kterým se můžeme přiblížit k ateistům, kteří se jimi stali právě (jako v mém případě) díky Vínu Babylona, které v nich především, zničilo víru v Boha. Je řada metod pro různé druhy lidí. Někteří přijímají evangelium snadněji, jiní se skeptickou povahou potřebují důkazy, jak o tom píše Duch prorocký:

„V dnešních městech kde je tolik půvabu a radovánek, pozornost lidu nelze upoutat nějakým obvyklým úsilím. Bohem vyvolení kazatele budou vidět, že je nutno vynaložit mimořádné úsilí, na upoutání pozornosti zástupů, a když se jim podaří shromáždit větší zástup, musí zvěstovat poselství, tak aby lid byl probuzen a varován. Musí použít veškeré prostředky, které jen lze použít, aby pravda vynikla jasně a výrazně. Varovné poselství pro tento čas musí být zvěstováno tak zřetelně a rozhodně, že probudí posluchače a roztouží je studovat Písmo.“ (9T, str. 109.2 (1909) {Ev 122.3}

Moji povinnosti jako evangelisty, je volat lidi, aby vyšli z Babylona, a připojili se, k dětem Kristovy Nevěsty. Doba, v níž žijeme, před nás, ale opakovaně klade stejnou otázku: „Proč by měl někdo vůbec vycházet z Babylona a připojovat se k Církvi adventistů sedmého dne, když u nás máme členy, ba i představitele (Reinder Bruinsma je toho příkladem), kteří souhlasí s principy ekumenického hnutí, a podněcují ke spojení s Římem?

Myslíte si, že potřebuji někoho odsuzovat či se mu mstít? Ne. Svoje stanovisko totiž stavím na tom, co kdo udělal a co napsal. Neposuzuji jeho srdce, jeho pohnutky nebo jeho vztahy. Není to pro mne

žádná přednost, přesto jsem přinucen bránit svoji církev, a vysvětlit těm, kteří se připojili k našim řadám, nebo se rozhodují tak učinit, proč je důležité, aby přišli, zůstali, a „byli oddělení“, navzdory všem těm, kdo zjevně prosazují opak. Jsou-li záležitosti jako tyto, předkládaný široké veřejnosti, musíte počítat s tím, že se setkají s odezvou na tomtéž veřejném fóru, ne-li mohlo by to být chápáno, že s nimi souhlasíte a jste s nimi zajedno.

Reinder Bruinsma byl v letech 1995-2001 tajemníkem Trans-Evropského oddělení, divize GK, a nastoupil po předsedovi Henk Koningovi, do vedení Holandské Unie CASD. 18. ledna 2002 Henk Koning, ještě jako předseda Holandské Unie, podepsal Ekumenickou chartu (Charta Oecumenica). Podpis takového dokumentu, se neděje z vůle a rozhodnutí jednotlivce, poněvadž to jsou církve a ne samostatné osoby, kdo jsou členy Ekumenického hnutí. Zda Bruinsma stal tehdy na straně těch, co podepisovali, nebo ne, nevím, přesto, svým mlčením je podpořil. Zcela určitě jí pak nevypověděl, když se sám stál předsedou Holandské Unie. Reinder Bruinsma publikoval své postoje v otázce vztahu Římskokatolické církve a tradičního chápání Církve adventistů, včetně Ducha Prorockého, velmi jasným způsobem, ve své disertační práci „A Historical Analysis of Seventh-day Adventist Attitudes toward Roman Catholicism“ (Historická analýza přístupu Církve Adventistů sedmého dne k Římskému katolicismu“) v roce 1993 na Londýnské Universitě. Později v roce 1995, ji zveřejnil v tisku University Press, pod názvem „Adventist Attitudes toward Roman Catholicism 1844 - 1865“ (Adventistický postoj k římskému katolicismu v letech 1844-1865).

V létě roku 1999 Bruinsma v magazínu Spektrum rovněž napadl postoj Adventistů sedmého dne v pochopení toho, že Papežství je Antikristem. Tento postoj, žel v žádném případě vůbec není mezi adventistickými vedoucími ojedinělý. Mnoho z nich mi při osobním rozhovoru sdělilo, že tento postoj (papežství je antikrist – pozn. překl.) je staromódní a zastaralý a vyžaduje revizi, navzdory jasným vyjádřením Ducha prorockého, o tom. Někteří z nich, žel tvrdí, že toto stanovisko, se nenachází mezi základními body naší věrouky, a proto nemá být hlášáno. Nicméně, Duch prorocký je nedílnou součástí toho čemu věříme, a poněvadž je v tom tak neoddělitelně ukotven a potvrzen, pak to tím samým faktem znamená, že je základním bodem naší věrouky, ať si to komu líbí nebo ne.

Bruinsma rekapituluje anti-papežsky eschatologický pohled protestantismu doby zrodu adventismu ve své tézi, v kapitole, kterou nazval „Adventists and Catholics – Prophetic Insight or Prejudice“ (Adventisté a katolíci – prorocké porozumění nebo předpojatost). Správně zdůrazňuje, že protestantismus ve svém eschatologickém pohledu vždy chápal, že Řím nějakým způsobem opět ovládne světovou scénu a bude hledat cesty k ovládnutí Nového Světa. Adventismus vznikl v tomto klimatu, a i jeho průkopníci měli tudíž základní prorockou vizi, souhlasně převládající u všech protestantských církví, oné doby. Pokračuje tím, že umísťuje spisy Ellen White do tohoto časového rámce, vyjadřujíc velké politování nad tím, že toto vlastně předurčilo, začlenění anti-papežských názorů a pohledů do prorockých rámců Ducha prorockého. Toto způsobuje, zvláště těm adventistům, kteří přijímají knihy Ellen White jako prorocké spisy, potíže mnohem obtížněji se osvobodit od těchto starosvětských předsudků.

Tato marginalizace i znevažování spisů Ellen White je typická pro některé naše současné teology. Dilematem ale je, že se nemůžete zbavit Ducha Prorockého, protože je pevně zakotvený v našich hlavních věroučných bodech. Takže dalším krokem je, připravit Ducha Prorockého o jeho účinnost, o účinnost jeho praktického uplatnění. Stále častěji slyšíme, že spisy Ellen White nemůžeme stavět na stejné úrovni, jako spisy kanonických proroků, nebo že její spisy mají jen homiletický nástin a jsou

nepoužitelná pro exegezi. Anebo že její spisy musejí být vykládané jenom v kontextu doby, ve které žila. A jelikož jsou její osobní názory tak velmi propletené s prorockými výroky, můžeme použít její spisy v nejlepším případě jako čítanku do hodin náboženství, a ne jako základ prorockých výkladů. Jak se vyjádřil jeden z našich německých teologů a vedoucích: „Nemůžeme se řídit ženou, která dokončila jenom tři ročníky školního vzdělání.“

Bruinsma uzavírá svoji kapitolu následujícím výrokem:

I když existuje mnoho stránek římsko-katolického učení a praxe, se kterými adventisté musí ostře nesouhlasit, poctivý přístup žádá, abychom uznali, že v uplynulých desetiletích, se ve většině případů, římský katolicismus změnil takovým způsobem, jež musíme pozitivně ocenit. Dnes mají katolíci dovolené nejen číst jejich Bibli, ale jsou k tomu přímo povzbuzováni. V římskokatolické církvi existuje mnoho duchovnosti, kterou jim protestante, mohou jen závidět. Katolická církev se oficiálně přihlásila k principům náboženské svobody. Není slušné a poctivé tvrdit, že tento, a další pozitivní aspekty vývoje v římskokatolické církvi, znamenají jenom kosmetickou úpravu. Takže ve skutečnosti k nim musíme přistupovat velmi rezervovaně, a měly by být chápány spíše, jako vychytrala taktika, jak ukolébat ostatní křesťany, zatímco po celou dobu, jenom čekají na příznivý moment, vyhladit z povrchu země ostatní křesťany, adventisty na prvním místě! Při své kritice katolické minulosti, by se adventisté měli pokusit o větší vyváženost, než jak to doposud vypadalo. Měli by do toho zapojit opravdovou snahu, než jenom neustále rozšiřovat, na předpojatosti vytvořený, falešný obraz, který vykreslili někteří protestanté v minulých staletích, o středověké církvi. I Středověké křesťanství mělo své pozitivní a obdivuhodné stránky! Kromě toho adventisté musí být ochotní uznat, že současný katolicismus se změnil v mnoha způsobech. Obzvláště mě trápí, když vidím, jak současné adventistické publikace, při popisování a líčení katolických názorů a záměrů neustále vycházejí z pramenů devatenáctého století. Jak by se asi sami adventisté cítili, kdyby lidé okolo nich zakládali svoje mínění o adventismu výhradně na zdrojích starých více jak století? Vypořádání se s těmito problémy, ale bude velmi obtížné a potrvá dlouho. Anti-katolicismus je tak hluboce zakořeněn v adventistickém vidění světa, že změny nenastanou snadno a jednoduše, ani tehdy, když církevní administrátoři a další duchovní vůdci budou zajedno v tom, že změna směru je žádoucí. Do té doby, by se církev měla přinejmenším rozhodnout, nebýt tak předpojatá ve svém posuzování současného katolicismu.“

Přemýšlím, jaké že to „středověké křesťanství mělo (...) své pozitivní a obdivuhodné stránky!, když jej dokonce světská dějepisci popisují, jako „temný středověk“ či „dobu temna“. Kdyby Bůh kvůli vyvoleným *neukrátil* ten čas, z věci Kristovy by nic nepřezílo. Měli by adventisté uznat, že se nynější katolicismus skutečně změnil? A jaké že to jsou ty „zdroje devatenáctého století“, které protirečí jeho tvrzením? Ne-li, Duch prorocký, který stojí jako monumentální „memento“ vůči všem výše předloženým názorům. Kéž níže uvedený citát, vyšlý z inspirovaného pera, pomůže osvětlit tento problém:

Titulek časopisu: Ekumena v roce Luthera,
Od kacíře po spolucestujícího

„Papežství je právě to, o čem mluví prorocství jako o odpadnutí posledních dnů. (viz 2 Tes 2, 3.4). Součástí jeho politiky je brát na sebe vždy takovou podobu, jaká nejlépe odpovídá jeho cílům; avšak pod proměnlivou podobou chameleona se skrývá stále týž jed hada. „Nejsme vázáni zachovávat

věrnost kacířům, ani osobám podezřelým z kacířství". (Lenfant, díl 1. str. 516), prohlašuje římská církev. Může být tato moc, jejíž dějiny po celých tisíc let jsou psané krví svatých, nyní uznávána za součást církve Kristovy? (GC 571.1)

"Církev, která se drží Božího Slova, je navždy a trvale oddělena od Říma. Protestanté kdysi tak oddělení od této velké církve odpadnutí, se nyní stále více k ní přibližují, a jsou na cestě smíření s římskou církví. Řím je nezměnitelný. Její principy se nezměnily ani o píď. (ŘKC) Nezmenšila propast oddělující ji od protestantů, to oni provedli celé sblížení. Čím, ale protestuje dnešní protestantismus? Je to odmítání biblické pravdy, kterým začíná sblížení člověka s nevěrou. Církev, která upadá, zmenšuje vzdálenost k papežství. {ST, 19. února 1894 par. 4}. A tohle to náboženství, k němuž protestanté začínají vzhlížet s takovou přízní, bude konečně sjednocené s protestantismem. Tato jednota však nebude způsobena změnou v katolicismu, protože Řím se nikdy nezmění. Nárokuje si neomylnost. Protestantismus se změní. Přijetí liberálních názorů na jeho úlohu, přinese to, co umožní sevřít ruku katolicismu" (RH, 1. 6. 1886 odst. 13).

Ve středu 21. října 2009 člen Církve adventistů sedmého dne v Holandsku uveřejnil článek v holandštině, v holandských novinách „The Nederlands Dagblad“, ve kterém dokazoval, že papež je Antikrist ze Zjevení 13. kapitoly. Citoval v něm z jedné starší knihy Edmunda Dorschlera vydané v roce 1931, Církvi adventistů sedmého dne.

Ve čtvrtek 22. října 2009 Dr. Reinder Bruinsma publikoval reakci na tento článek ze dne 21. října 2009, v „The Nederlands Dagblad“. Omlouval se v ní za článek onoho adventisty, a vysvětloval, že prameny ze kterých autor vycházel, pocházejí z minulého století, a ujistil veřejnost, že adventisté UŽ TOMU NEVĚŘÍ. Tady jsou slova co Bruinsma napsal v holandštině:

„Ik vrees dat nogal wat lezers gemakkelijk kunnen denken dat de sfeer van dit artikel ook nu nog op deze kerk van toepassing zal zijn. In Nederland onderhoudt deze protestantse kerk echter goede contacten met andere christelijke kerken.” – Dr Reinder Bruinsma.

A překlad do angličtiny:

"I fear that a large number of readers comfortably may think that the sphere of the article is even now still applicable upon this church [modern Dutch SDA Church]. In the Netherlands this Protestant Church, however, keeps good contacts with other Christian churches" – Dr. Reinder Bruinsma

Obávám se, že velká většina čtenářů, si klidně dál bude myslet, že dopad tohoto článku stále postihuje tuto církev (současnou Církev adventistů sedmého dne v Holandsku). Nicméně tato protestantská církev udržuje s jinými křesťanskými církvemi dobré vztahy.“ Dr. Reinder Bruinsma

Mám za to, že kdyby se Bruinsma omlouval za způsob, jakým to bylo předneseno, by byla to věc jiná. Jenže omlouvat se za pravdivost sdělení, se rovná zradě. Protiřečí to nejenom spolehlivému Biblickému výkladu a Duchu Prorockému, ale jde rovněž proti soudržnosti věrouky Církve adventistů sedmého dne. A v neposlední řadě to znesvěcuje prolitou krev svatých mučedníků, kteří zemřeli, protože věřili této pravdě.

„Povolaný odhalit člověka hříchu - Právě v tom čase, ve kterém žijeme, povolal Bůh svůj lid a dal mu hlásat poselství. Povolal je, aby obnažil zkaženost člověka hříchu, který učinil nedělní zákon rozpoznávacím znakem své moci, který si usmyslel změnit časy a zákon a utiskovat lid Boží,

vytrvávající pevně v uctívání Boha, zachováváním jediné pravé Soboty, Soboty stvoření, jako svaté Pánu.“ (TM 118) (Ev 233.2)

„Naším úkolem je přinést lidem varování obsažené ve Zjevení Jana. Jenže mnoho pracovníků se zapojilo do určité činnosti, která je diskvalifikuje pro hlásání Slova a vykonání práce, kterou jim Bůh určil. Má být hlásaná pravda spojená s Boží sobotou. Musí být ukázáno, že Sedmý den je pečeti živého Boha. Je třeba, aby lidé uslyšeli, co mohou očekávat od papežské moci. Nastal čas, kdy protestantské církve podávají svou ruku té moci, která zrušila Boží Zákon (potom následují výmluvné citáty z 18. kapitoly Zjevení Jana a krátký komentář). Je to poselství, které bude chtít satan umlčet.“ (4MR 426.1).

Její sdělení ohledně tajných organizací a jejich účasti v závěrečných událostech jsou rovněž jasné:

„Tyto děsivé obrazy představené Janem, nám odhalují, v jakém obrovském měřítku se pozemské moci poddají zlu. Toto by mělo přivést ty, kteří přijali pravdu k uvědomění si, jak nebezpečné je spojování se s tajnými spolky, nebo vstupování do řad těch, kteří nezachovávají příkázání Boží.“ (14MR 152.2)

„To jsou ti, kteří zpochybňují, že není správné, aby byl křesťan členem svobodných zednářů a jiných tajných společností. Ať všichni uváží následující citáty z Písma. Jsme-li opravdu křesťany, musíme jimi být všude a musíme zvážit a přijmout rady, které jsme jako křesťané dostali, abychom jimi byli podle standardů Božího slova.“ (Ev 618.1)

Janem načrtnutý obraz se musí vztahovat ke knize Zjevení, protože v souladu z jeho výpovědi odehrají tajné společnosti sjednocující roli v událostech doby konce. Zejména Svobodné zednářství je zde třeba obzvlášť zmínit. Nepřipadá mi zcela čestné dávat každého, kdo spojuje současné události s konturami adventistického chápání eschatologických událostí, do příhrádky s nápisem „konspirační teorie“, a přirovnávat jej k Dan Brownovi, nebo dalším podobného ražení. Existuje totiž obrovský rozdíl, mezi konspiračním teoretikem a protestantským dědictvím stavějícím na důvěryhodném a poctivém výkladu Bible – a v případě adventistů, ještě potvrzeném (...) inspirovaným Duchem prorockým. Jaké nestoudné pohrdání Biblickým prorocktím, Duchem prorockým, neřku-li naším protestantským dědictvím. Dobře si pamatuji na svůj křestní slib, který vyjadřoval víru v Ducha prorockví, kterého tito moderní vykladači obětují na oltář prchavému okamžiku získání papežského uznání. Nedokážu pochopit, jak může být kdokoliv tak ponořený do pštroší teologie, aby byl schopen pokládat za jisté, že se současné papežství *skutečně* změnilo. Cožpak spisy Ducha prorockého, neodsuzují právě tuto současnou instituci (*papežství*), dokonce víc než, její okázalá středověká prohlášení?

8. března 2007, zveřejnil Zenit News, článek s proslovem papeže Benedikta XVI. v záležitosti papežského primátu, s nadpisem: „Svět viděný z Říma – Benedikt XVI. vyzdvihuje počátek papežského primátu 1. století, začíná sérii slyšení o apoštolských otcích“:

„Již v prvním století, vykonával papež svoji svrchovanost nad ostatními Církvemi“, tvrdí Benedikt XVI. Svatý Otec, toto vysvětlil ve středu při generální audienci, kterou věnoval papeži svatému Klementu z Říma, třetímu nástupci Petra. List sv. Klementa vyjasňuje podstatu rozdílu mezi klérem a laiky

Zřetelné rozdělování laiků od kléru neznamená v žádném případě nadřazenost, leč pouhé organické propojení organismu s různými funkcemi.“ Benedikt XVI. dále vysvětluje: „V skutku Církve není místo zmatenosti a anarchie, kde si každý může dělat, cokoli on chce, a kdy se mu to líbí. Každý jedinec

v tomto strukturovaném organismu, vykonává své přísluhování, podle přijatého povolání.“ A co se týká vrcholných představitelů společenství, sv. Klement jasně ustanovuje doktrínu o apoštolské posloupnosti.“

Benedikt XVI. dodává: „V konec konců, zákony, které jí uspořádávají (jí, církvev – pozn. překl.), pocházejí od samotného Boha. Otec poslal Ježíše Krista, který postupně poslal apoštoly, oni potom vyslali první vůdce společenství a závazně ustanovili, že jejich nástupci budou ctihodní mužové.“

„Církev je především Božím darem a ne naším vlastním výtvorem“, argumentuje papež, a proto tato posvátná struktura zaručuje nejenom přirozený pořádek, ale také nadřazenost Božího daru, který potřebujeme my všichni.“ (Zenit News).ⁱⁱ

Přijetí papežské nadřazenosti je tudíž, podle současného papeže (Benedikta XVI., toto vyšlo před jeho abdikací 11. 2. 2013, - pozn. překl.) „posvátnou strukturou“, což z ní, v katolickém pojmání věcí, činí otázku spasení. To není obskurní, hanobící citát z devatenáctého století. Zřetelně a jednoznačně demonstruje, že se Řím nezměnil. Podmínkou spasení je přece přijetí Ježíše Krista – a nikoli uznání pozemského podvodníka, který si přisvojuje výsadní Kristovy pravomoci. Benedikt XVI. rovněž vyvyšuje duchovenstvo a připisuje mu prostřednickou roli, stejně jak tomu bylo v církvi středověku. Vatikánské webové stránky (doufám, že je nikdo nepovažuje, za obskurní, mlhavý zdroj) uvádějí:

PROJEV JEHO SVÁTOSTI BENEDIKTA XVI. K ČLENŮM BISKUPSKÉ KONFERENCE PORTUGALSKA BĚHEM NÁVŠTĚVY „AD LIMINA“. Sál Konzistoře, sobota 10. listopadu 2007.

Je to pro mne velkou radostí, že dnes mohu přijmout v Petrově Domě vás, kteří tvoříte z Boží milosti, pevné pilíře toho mostu, jehož vy jste byli povoláni stát se; mostu mezi lidskostí a jeho vrcholným určením, Nejsvětější Trojicí. „Už nežiji já, ale žije ve mne Kristus“ (Gal 2,20). Konkrétní znamení právě tohoto vtělení je vylití Kristova života, plynoucího ze mne do života jiných. Děje se to proto, poněvadž „nemohu mít Krista, jenom pro sebe; mohu mu patřit jenom ve spojení s ostatními, kteří se stali, nebo stanou jeho vlastnictvím ... Stáváme se „jedním tělem“, plně spojeným v jedinou existenci“. (Encyklika Deus Caritas Est, č. 14). Toto Kristovo tělo, které objímá lidskost všech dob a míst, je Církev.“ⁱⁱⁱ

Tato nadřazenost duchovenstva v Církvi připisovaná kléru a samotnému papeži, stojí v konfliktu s nejprostšími biblickými výroky, a zaslouží si stejné pokárání, jaké udělil Ježíš farizeům.

Rovněž Malachi Martin tvrdí, že pontifex (nejvyšší kněz) je jediným žijícím představitelem Boha mezi lidmi; je obdařený absolutní autoritou k vyučování Božího spasení zjeveného skrze Jeho Syna, Ježíše Krista, který byl a je Bohem v lidském těle. ... Podle katolické doktríny, každý římský katolík, každý nekatolický křesťan nebo taky nekřesťan jakéhokoliv náboženství, který přijímá Boží spasení, přijímá jej díky duchovnímu úřadu jediného člověka v Římě a skrze zásluhy jeho Církve věřících.“ 5. října 2000, Vatikán zopakoval tuto doktrínu pod názvem Dominus Jezus“. (Malachi Martin, Rich Church, Poor Church; New York: Putnam's 1984).

... McGuiruv Katechismus to vyjadřuje následovně: „Biskupové a kněží jsou nazváni ‚dalšími Kristy‘. Oni jediní mají moc reprezentovat Krista nebo zaujmout jeho místo při hlásání Jeho Evangelia a přinášení Jeho oběti, ke slávě Boží a spasení lidí.“^{iv} Prostřednictvím svého vysvěcení se má za to, že kněz dostává „zvláštní nadpřirozenou moc“, (potřebnou) obzvláště k přeměně chleba a vína na tělo a krev Kristovou přinášené v oběti Mše Svaté, a k odpuštění hříchu při Svatosti Pokání“^v.

Současný papež (Benedikt XVI.) jednoznačně potvrdil, že ekumenický proces musí být považovaný za nezvratný, a podepsaní Ekumenické Charty (Charta Oecumenica) většinou protestantských církví tudíž ukazuje na odpadnutí, které nastalo v protestantismu. Tato Charta přináší sjednocení mezi Radou Evropských Biskupských konferencí (CCEE) a Konferencí Evropských Církvi (CEC), protestantská aliance Evropy. Tento dokument uznává apoštolskou posloupnost (sukcesi), garantuje, že zde nebude docházet k prozelytizmu (přetahování si členu navzájem – pozn. překl.), a pozměňuje evangelijní zprávu o spasení v Kristu na sociální evangelium, zabezpečující lidská práva pro všechny. Navíc prosazuje společnou Eucharistii a uznává všechny křestní obřady, praktikované v různých církvích. John Rogers, který spolupracoval s Tyndalem a Coverdalem při překladu Bible do angličtiny, byl 4. února 1555, upálen na hranici, připoután ke kůlu ve Smithfieldu. Jeho zločinem bylo, popírání doktríny o přepodstatnění (transsubstanciaci, „doslovná“ přeměně chleba a vína na tělo a krev Kristovu - pozn. překl.). Je nemyslitelné, aby adventista podepsal takový dokument (Ekumenickou Chartu – pozn. překl.). Navíc, táž CEC, která podepsala dohodu s papežstvím, vede kampaň pro zavedení nedělního zákona v Evropě; tato informace pochází přímo z jejich webových stránek, a ne z nějakého mlžného „pochybného zdroje“.

Pořádají kampaně usilující o zavedení Nedělní legislativy a svým postojem podněcují Evropský parlament ústředním mottem: „Proč by měla být neděle zavedena jako týdenní den odpočinku v revidované Směrnici o pracovní době; argumentují takto:

1. Více než kterýkoliv jiný den týdne, umožňuje volná neděle možnost k setkávání se členů rodiny.
2. Více než kterýkoliv jiný den týdne, umožňuje volná neděle možnost k setkávání se s přáteli.
3. Více než kterýkoliv jiný den týdne, umožňuje pracujícím volná neděle možnost k uspokojování jejich duchovních potřeb.
4. Podle výzkumu EUROFUND, pravděpodobnost nemocí a problémů s absencí v organizacích, kde se pracuje přes sobotu, i neděli, je 1,3 krát vyšší než v podnicích, které nevyžadují od svých zaměstnanců práci přes víkend. Navíc zavedení neděle jako každotýdenního dne odpočinku do revidované Směrnice o pracovní době, by v konečném efektu posílilo ideu občanské Evropy, protože obrovská většina Evropanů, podporuje myšlenku volné neděle. Byl by to vlastně konkrétní příklad toho, jak se Evropská unie může významně zasadit o zlepšení kvality života svých občanů.^{vi}

Je to přesně to, co bylo předpovězeno Duchem Prorockým (konspirace, ne-konspirace) a naprosto přesně demonstruje to, proč bychom v žádném případě neměli být ve styku s těmi, kteří bojují proti Božímu zákonu. Znamená-li to výlučnost pak ano, budiž, poněvadž tento pokyn nepochází od lidí. Dokonce i v jiných křesťanských církvích se ještě ozývají silné hlasy některých vedoucích, kteří zauímají stejně pevný postoj jako střelka kompasu k pólu. Tato jasná světla v těchto církvích posilují jejich setrvávání pod krví zbrocenou korouhví knížete Immanuela. V roce 1988 duchovní Skotské Církve Svobodných Presbyteriánů, Donald MacLean, zveřejnil ve svém dopise zaslaném do The Times, ve kterém uvedl toto:

„Ekumenické hnutí, které si tak pochvaluje, je největší pohromou, která v tomto století postihla křesťanské církve. Ono proměnilo fungující církve naší země do podoby bezkrevným, bezpáteřních a vykostěných organizací, které mohou jen stěží něco zamumlat k obhajobě Krista a Jeho pravdy. Není divu, že zlo se tak rychle šíří a duchovní temnota postupuje stále rychleji s uplývajícím časem.

Zjevné je, že považujete všechny věrné a zásadní křesťany hlubokého duchovní smýšlení za bigotní fanatiky. Jest-li je to tak, pak vynikající Boží mužové, jako John Knox ze Skotska, Jan Kalvín a Martin Luther z Evropy, a také arcibiskup Crammer z Anglie, byli bigotní fanatici, protože protestovali proti papežským bludům. Jsme hrdí na to, že jsme v takové dobré společnosti“. ^{vii}

Jaká vážná obžaloba vůči adventistům, kteří chtějí být voděni provazy ekumenismu. Nikdy před tím jsem nediskutoval o ekumenických vztazích naší Církve, avšak s ohledem na situaci, která vznikla a vzhledem k závazku, který jako evangelisty cítím vůči těm, kteří se rozhodují pro členství v rodině adventistů sedmého dne, nastal čas, abych ozřejmil několik otázek. Jsme jako Církev zapojeni do ekumenických vazeb? Odpověď zní - evidentně ano. V Německu, je Církev adventistů sedmého dne zapojená do ACK (Arbeitsgemeinschaft Christlicher Kirchen in Deutschland, ACK**); Světová Rada Církvi v Německu). Existují prokazatelné důkazy, že naše Církev je zapojena do ekumenismu mnohem více, než bychom si chtěli připustit. Organizace „Let there be Light Ministries“ vydala brožurku nazvanou „Světová Rada Církvi a Církev Adventistů sedmého dne“, vyšlo tiskem poprvé v roce 1996. Zcela jednoznačně nepodporuji organizace, které nemají na práci nic jiného, než jenom kritiku Církve, ale občas se jim podaří zabodovat. Předložený materiál je docela zdrcující. Smutné na tom ale je to, že dospívají k závěru, že Církev ASD odpadla, a má se proto stát součástí Babylonu. Uvádějí pak následující výpověď Ducha Prorockého, v němž Ellen White varuje, že se můžeme stát sestrou Babylonu:

„Musíme se jako lid probudit a očistit tábor. Nemravnost, nemanželská důvěrnost a bezbožné praktiky se v ohromné míře dostávají do našich řad. Kazatele, kteří se mají zabývat Božími věcmi, jsou v tomto ohledu vinni hříchem. Dychtí manželek bližního svého, přestupují sedmé přikázání. Jsme ve vážném nebezpečí, že se staneme sestrou padlého Babylonu, dovolíme-li naším sborům, aby se zkazily, a naplnili se vším zkaženým duchem, a stali se klecí každého nečistého a ohyzdného ptáka; Budeme očištěni jenom tehdy, vykonáme-li rozhodné kroky s cílem odstranění stávajícího zla.“ (E. G. White, Manuscript Releases No. 449, str. 17, 18.)

Nicméně Ellen White rovněž uvádí toto:

„Nepochybuji o tvou upřímnosti a čestnosti. V různých obdobích jsem psávala dlouhé dopisy těm, kteří obviňovali církev adventistů sedmého dne, že je Babylonem a že se nezabývá pravdou. Ty se domníváš, že jednotlivci ovlivnili mé myšlení. Je-li tomu tak, nehodím se k tomu, abych byla pověřena Božím dílem. Toto mi připomnělo jiné případy, kdy jednotlivci tvrdili, že mají pro církev adventistů sedmého dne poselství podobného druhu a já jsem dostala příkaz: „Nevěř jim.“ „Neposlal jsem jich, ale sami běželi.“ (2SM 63.3).

Naše církev je jedinečná mezi všemi ostatními církvemi na světě, a Bůh dohlédl na to, aby naše struktury byly uspořádány tak, abychom se nestali součástí Babylonu, i kdyby celá spousta vůdců skončila v odpadnutí a přešla do řad protivníka, v pošlapávání nařízení Božích. Naše církev není řízena církevním synodem, či kolegiem kardinálů, je uspořádána opačně, zdola nahoru, což znamená, že věroučné body, doktrinní změny musejí být odhlasované delegáty z celého světa na zasedání Generální Konference. I když jednotlivci, podepíší Ekumenickou Chartu (Charta Oecumenica), nebo dokonce celé divize se tak rozhodnou, neučiní to odpadlou celou Církev ASD. Odpadlíky budou pouze oni jedinci. Stejně to platí, pro kteroukoliv církevní nauku. Bůh požehnal této Církvi znamenitými vůdci a stále je zde sedm tisíc, těch, kteří nesklonili svá kolena před Bálem. Uprostřed největšího

odpadnutí, bude z těchto představitelů Božích, zářit světlo tím jasněji. Několik názorných příkladů ukazuje, že tomu tak skutečně je.

Měl jsem tu čest účastnit se na Generální Konferenci schůzky o víře a vědě, kde se diskutovalo o důležitosti a významu šestidenního Stvoření v našem současném světě, ovlivněném evoluční teorií. Byl jsem přímo šokován, a jiní zase pohnutí k slzám, když dosvědčili úroveň nevěry, kterou prokazovala, nejedná z našich zářivých hvězd. Představitelé některých našich divizí podávali zprávy, které kdyby si přečetli naši adventní pionýři, obraceli by se v hrobě, kdyby tam byli vzhůru. Jiní, ale velmi důrazně odmítali tyto postoje, a já jsem byl velmi hrdý, když jsem mohl přechít, před přítomnými delegáty, zprávu za svoji divizi, potvrzující každý pilíř naší víry. Uvědomil jsem si tehdy tu skutečnost, že Bůh stále stojí u kormidla svoji Církve.

V dalším případě, jsem se jako řečník účastnil jednoho z hlavních stanových shromáždění v Evropě, kde mládežnické setkání připomínalo spíše rockový koncert heavy metalové skupiny než náboženské shromáždění. Jednoho dne jsem stal v předsálí, kde se shromáždila mládež, a přede dveřmi stal jeden mladík ze západní Indie. Zeptal jsem se ho, proč tam stojí, a on mi odpověděl, že jeho přátelé jsou uvnitř. Zeptal jsem se ho tak, abych překřičel neuvěřitelný rámus, proč tedy není se svými přáteli, odpověděl mi, že jeho Ježíš tam není, a proto cítil, že by se k nim neměl přidávat. Byl jsem ohromen, a záplava hrdosti, z tohoto mladého muže, naplnila moje srdce. Posadili jsme se, a mluvili spolu, a když jsme tak mluvili, stále více mladých lidí se k nám přidávalo. Jak úžasná zkušenost. V tom je naděje naší Církve; a mladí lidé sehrají významnou roli v dokončení práce. Tlak přizpůsobování standardům světa je ohromný, že dokonce i Unijní předsedové pociťují odpor, zastávají-li principy. Setkal jsem se, a mluvil s mnoha z nich, a jsem hrdý na to, že jsem kazatelem Adventistů sedmého dne, dokonce i v těchto strašných časech, ve kterých nám přišlo žít. Nemusíme si zoufat, Bůh to má pod kontrolou a dovede svoji Církev až do cíle. A do té doby, ať je nám povzbuzením inspirované slovo:

„Když je Kristovým náboženstvím nejvíce pohrdáno, kdy je Jeho zákon nejvíce neuznáván, tehdy by naše horlivost měla být rozpálena a naše odvaha a rozhodnost naprosto neochvějná. Stát na obraně víry a spravedlnosti, když nás většina přehlídí, bojovat Hospodinův boj, když je bojovníků málo – to bude naši zkouškou. V této době musíme shromáždit teplo z chladu jiných, odvahu z jejich zbabělosti a věrnost z jejich zrady. Většina bude na straně toho velikého odbojníka.“ – 5T 136 (1882). (LDE 180.4).

Walter J. Veith

i <http://www.adventistreview.org/issue.php?issue=2009%5B%5D1525&page=27>

ii ZE07030826 %5B%5D2007%5B%5D03%5B%5D08 Permalink: <http://www.zenit.org/article%5B%5D19100?l=english>

iii Vatican.va

iv Michael A. McGuire, (Father McGuire's) The New Baltimore Catechism and Mass Official Revised Edition (New York: Benziger Brothers, 1949), 159.

v. Michael A. McGuire, (Father McGuire's) The New Baltimore Catechism and Mass Official Revised Edition (New York: Benziger Brothers, 1949), 194.

vi. http://www.cec%5B%5Dkek.org/pdf/CSCProtectionofSunday_EN.pdf

vii. The Times: 9th November 1988

* První přednáška modlitebního týdne roku 2008

Varování před možnými nebezpečími

Náš zájem o znamení druhého příchodu Ježíše Krista musí být zdravý – tedy založen na Bibli. Výsledkem studia biblických poselství by mělo být posílení naší naděje a odevzdání se našemu Pánu. Jestliže je výsledkem strach, nejistota, předsudky vůči druhým, je v našem očekávání druhého příchodu něco nezdravého. Když přemýšlíme o plánu, který má Bůh připraven pro svůj lid na konci vesmírného konfliktu, měli by z nás být lepší křesťané. Existují dvě možná nebezpečí, extrém, které nám mohou hrozit při přemýšlení o znameních druhého příchodu Ježíše Krista. Prvním z nich je přílišné spekulování o tom, co nevíme. Poznání, že neznáme všechny detaily toho, co se stane, když se budeme blížit ke konci dějin světa, je potřebné. Jinak budeme v pokušení vykládat si současné společenské a náboženské události jako znamení, kterými ale nemusí být. Tyto výklady mohou vytvářet „vzrušení“, které poškozuje vyrovnaný křesťanský život. Měli bychom s jistotou mluvit o tom, co je jasně napsáno v Písmu, a vyhnout se tomu, abychom se sdíleli s našimi osobními spekulacemi, jako by byly Božím zjevením. Extrémní výklady Písma vedou k tomu, že zpochybňují hodnotu naší naděje. Chraňme naši naději před znehodnocením tím, že zůstaneme věrní tomu, co skutečně víme a prohlašujeme jako církev, a vyhneme se nutkání spekulovat o tom, co nevíme. Je však ještě jedno nebezpečí – ignorování znamení, protože je nepovažujeme za

důležitá. Tento postoj odhaluje zklamání z křesťanské naděje. Je to jeden z ukazatelů, že naděje v srdci věřícího umírá. Pokud nebudeme očekávat na druhý příchod Ježíše Krista, nebudeme mít ani osobní zájem o misijní práci církve. Opomíjení znamení druhého příchodu by bylo vážnou tragédií pro církev jako celek i pro jedince. Církev by měla žít nadějí na druhý příchod Ježíše Krista, která je neustále připomínána prostřednictvím znamení. „Naléhám na členy naší církve, aby nepřehlíželi, že se naplňují znamení doby, která tak jasně říkají, že konec je blízko.“ (Ellen Whiteová, Pacific Union Recorder, 1. prosince 1904) Jako církev, sbory i jednotlivci musíme učinit vše, co můžeme, abychom se vyhnuli těmto nebezpečím. To, že se znameními budeme přehnaně zabývat, může být stejně špatné jako to, že si jich nevšímáme vůbec. Tou nejlepší cestou, jak se těmto nebezpečím vyhnout, je dobře znát naději z Písma, kterou nám Bůh světil, a dovolit jí, aby tvarovala náš život. Budme tedy v našem čekání na druhý příchod našeho Pána rozvážní. Znamení nám říkají, že už je blízko.

Jan Paulsen,
předseda Generální konference
Církve adventistů sedmého dne

** <http://www.oikoumene.org/en/member-churches/europe/germany/ack>

